

יקירי ירושלים וד' מינים בידיהם ליד הכותל המערבי
בתמונה נראים : רבי זאב שחור ורבי אברהם יוחנן ידלר

וחכם עדיף מנביא, כי בזמן האחרון התחילו החפשים לנאום
ע"י הכותל ונצמערתי מזה הרבה, כי היתה בי הרגשה שבגלל
מנהגי זה הם ינאמו עכשיו את דבריהם האסורים במקום קדוש זה.
אך תהלה לד' שעשה עמדי גם ופלא, והממשלה אסרה את
הנאומים כל השנה ע"י כותל המערבי, ורק בליל "תשעה באב"
נתנו לי רשות לדרוש כמנהגי, והיה הדבר כתוב במפורש בחוק

[שעז]

הממשלה, שרק המגיד הרב יאדלער רשאי לדרוש ע"י הכותל, ורק כליל תשעה באב, ותו לא.

אוהב ישראל וארץ ישראל בכל מאודו ונפשו חיה רבי חיים, והוא לקח חלק פעיל בנסיעת הרבנים שמדרתי בשנת תרע"ד להתעוררות תשובה במושבות ובקבוצים. זוכרני שבעת נסיעת הרבנים היה יורד מזמן לזמן מהעגלה והולך רגלי, בעוד ששאר הרבנים המשיכו לנסוע, ונמוקו עמו שהליכה זו ברגליו על אדמת הקודש חביבה עליו.

רבי חיים היה שליחו ויד ימינו של הרב מבריסק, בהקמת בית היתומים שלו, ואחרי פטירתו נתמנה הוא לראש המוסד וגם רבי שמואל היה מחשיב אותו מאד. זוכרני שכאשר נפטר האדר"ת והכריו שלוחי הבד"צ בשם הרבנים, שכל השולח מילדיו לבתי הספר אל יגע במטה, היו מראשי המוסדות שבאו לרבי שמואל ושאלו את פיו, אם אמת היא השמועה, שהוא, הרב, לא ציוה כלל להכריז את הדבר, ואם כן – מדוע החמיר כל כך ?

בתגובה לשאלתם הזדקף רבי שמואל מכסאו, ואמר להם בתוקף: „אם גם אנכי לא ציויתי זאת, הרי יש בירושלים רבי יוסף-חיים זוננפלד, שגם הוא רב גדול, ואם הוא ציוה בודאי שהוא צודק”.

בהשתדלותו של הרב הוקם לאחר פטירתו של האדר"ת, ועד שהיה מורכב משלשת הבד"צ בירושלים: פרושים, חסידים, וספרדים, שהיו יושבים יחד יום אחד בשבוע, כדי לעיין במילי דמתא, חיווק עניני הדת וההשגחה על הכשרות. בנשיאות הועד היו יחד עם רבי יוסף חיים זוננפלד עוד ארבעה רבנים: רבי דוד מארגנטינה, רבי ישראל יעקב יעבץ מקרעמנשוק, רבי אריה ליב ראשקעס משניפישוק ורבי דוב בער אבראמוביץ, שהיו מתכנסים בכל יום רביעי, ומתקנים את הדברים הצריכים תיקון.

(33) ראה לעיל במרק. גשר בין הישוב הישן והחדש”.

[שעה]